

[Christophersen.]

ikke uenig i det ønskelige i, at der dannes en flertalsregering eller et fast flertal bag regeringens politik. Det har vi også givet udtryk for dels ved de bestræbelser, som regeringen og venstre har udfoldet efter valget, og dels i hvad både statsministeren og repræsentanter for venstre har sagt om disse samarbejdsproblemer. Alle ved imidlertid også, hvor vanskeligt det er at etablere et sådant flertal, men venstre vil naturligvis gerne give udtryk for sin støtte til, at der til stadighed gøres nye forsøg herpå, indtil det måtte lykkes. Vi kan derfor stemme for hr. Schlüters ændringsforslag, der jo indeholder en opfordring til, at der endnu en gang gøres et sådant forsøg.

(Kort bemærkning).

Jens Møller (KrF):

Hr. Erhard Jakobsen har gentagne gange fra denne talerstol kæmpet for regeringen venstres liv. Han har opfordret andre til at konsultere deres samvittighed og tænke på, hvad det kunne komme til at koste landet, hvis man stemte imod. Jeg ved, det er meget at forlange, at et parti, der har fået den medfart, som hr. Erhard Jakobsens parti har fået, til dels på grund af regeringens måde at forhandle på, at arbejde sammen på, men alligevel vil jeg gerne her endnu en gang opfordre hr. Erhard Jakobsen til at betænke, hvad det betyder at undlade at stemme i denne situation. Det vil sandsynligvis komme til at betyde det samme som at stemme for dagsordensforslaget, det vil sige imod regeringen.

Jeg skal derfor opfordre hr. Erhard Jakobsen til at overveje endnu en gang, om det ikke er rigtigt i denne situation at stemme nej til dagsordensforslaget.

Statsministeren (Poul Hartling):

Der er nogle af de ærede ordførere, som har nævnt den tale, jeg holdt i dag, især hr. Kjeld Olesen og også hr. Schlüter var inde på den. Jeg forstår, at hr. Kjeld Olesen var kritisk over for den. Jeg forstår, at det var galt, hvad jeg sagde den 5. december, og i dag, hvor jeg, som han sagde, talte anderledes, var det også galt. Må jeg sige, at det, som jeg sagde i dag, var ment som en udrakt hånd, som et forsøg på at sige, at vi

ønskede at skabe et samarbejde, hvis det var muligt. Det er jo klart, at venstres folk er valgt til at føre venstres politik, sådan som andre partier herinde i salen er valgt til at føre den politik, som de går ind for, og som de er gået til valg på.

Nu siger hr. Schlüter, at det er noget helt nyt i folketingets historie, at socialdemokratiet og venstre har flertal tilsammen, og derfor må det lægge en særlig forpligtelse på os. Jeg må gøre opmærksom på, at bortset fra en meget kort periode, nemlig 1974, så har socialdemokratiet og venstre, så vidt jeg da kan erindre, altid haft flertal, undertiden et meget stort flertal tilsammen. Der er ikke noget mærkeligt i, at vi ikke har kunnet finde hinanden i de tidligere år i en fælles politik, fordi socialdemokratiet naturligvis står for socialdemokratiets politik, og det er ikke vores, og vi står for venstres politik, og det er ikke socialdemokratiets. I den situation, vi nu var i og er i, har vi fået et folketingsat sammen, som skal løse problemerne. Det er en bunden opgave, som jeg også sagde tidligere på dagen, og dér kan opgaven ikke være at prøve på at skærpe modsætningerne. Derfor prøvede jeg på at udtrykke mig så imødekommende som overhovedet muligt, for da må opgaven være at finde en midterløsning eller, som jeg sagde, at finde forbindelseslinjer imellem partierne.

Nu er der stillet et dagsordensforslag. Jeg forstod på hr. Kjeld Olesen, at socialdemokratiet ikke ville stille, som han sagde, en egentlig mistillidsdagsorden. Nu har de meget fornemme adskillelser i socialdemokratiet, og det skal jeg ikke tage fra dem, men jeg vil bare, for at ikke nogen skal tage fejl, sige, at hvis der skulle være et flertal, der vedtager den dagsorden, som hr. Kjeld Olesen har stillet, så træder regeringen selvfølgelig tilbage. Så kan man diskutere, om det er på grund af grundlovens § 15, eller hvad det er, men det er ganske klart, at ingen regering kan sidde en flertalsvedtagelse, hvis en sådan forekommer, overhørig. Det er det første, jeg gerne vil sige om dagsordenen.

Videre vil jeg sige, at det er lysende klart, at denne dagsorden har et hovedpunkt, et kernepunkt, nemlig at man vil regeringen til livs. Denne dagsorden vil tvinge regeringen bort. Det er det, man ønsker, og derfor må jeg sige lige så klart, at regeringen altså ikke